

A l'heroi encara li quedava una tasca difícil. Amb l'ajuda del seu fill, Telèmac, va poder eliminar els pretendents i després es va presentar davant de Penèlope. Atena ja li havia retornat la seva figura, però la reina dubtava: havien passat vint anys des que se n'havia anat! I si fos un usurpador?

En veure que no deixava de mirar-lo però no li deia res, Ulisses va manar a la fidel Euriclea que li preparés un llit per anar a dormir, perquè –va dir– la reina tenia el cor de ferro. Llavors Penèlope va manar a la dona que tragués de l'habitació el llit que ell mateix havia construït i que el cobrís amb pells i cobertors esplèndids.

Ulisses es va enfurismar i va cridar: «Com podrà traslladar el llit!» L'havia fet amb el tronc d'una olivera, i després havia construït al voltant les parets de la seva cambra. «I tu li dius que tregui aquest llit de l'habitació!» En sentir-lo, Penèlope va notar que li fallaven els genolls i va córrer a abraçar-lo, només Ulisses podia saber-ho! I no es cansava de besar-lo i de plorar abraçada a ell. Una altra raó més que se sumava a les dues anteriors: què hauria estat de Penèlope si no hagués tornat? Vint anys lluitant contra tot i contra tothom per arribar a aquest moment... per poder abraçar-lo!

Encara quedava una altra persona que havia fet de l'espera la raó de la seva vida: el seu pare, el vell rei Laertes, que vivia en un

hort que tenia fora de la ciutat i vestia una vella túnica apedaçada.

Ulisses, a qui el vell no va reconèixer, li va explicar una de les històries que ell sabia inventar; li va dir que havia vist el seu fill feia temps i que estava segur que el tornaria a veure a Ítaca. En sentir-ho, a Laertes se li va trencar la cara de dolor, i Ulisses no va suportar més veure com patia el seu pare i li va revelar que el seu fill era ell. Però l'ancià rei va voler tenir alguna prova que no li mentia, i Ulisses li va dir: «Primer t'ensenyaré la ferida que em va fer al peu el senglar, i després, si vols, et diré els arbres d'aquest hort que em vas regalar. Jo era petit, t'anava seguint i t'anava demanant els arbres, i tu me'ls anaves regalant. Van ser tretze pereres, deu pomeres i quaranta figueres, i a més em vas donar cinquanta ceps de raïm diferents, que maduren en diferents estacions.»

Laertes es va quedar sense alè i va abraçar el seu estimat Ulisses, estrenyent-lo contra el pit. Què hauria estat de la fi de la vida d'aquest pobre vell si el seu fill hagués decidit quedar-se amb Calipso?

A mesura que el «cargado voy de mí» del vers de Quevedo es fa més evident, perquè els anys es queden dins, s'accentua el cansament davant la suposada inutilitat de l'esforç diari, de despertar en els alumnes l'interès pels textos, d'obrir-los els ulls per-

què en puguin veure la bellesa. Per què ho faig? No seria millor deixar-ho, o no implicar-m'hi amb totes les forces, fent de l'ensenyament una passió?

Però un dia puges a l'autobús i se t'acosta una persona desconeguda i et diu que va ser alumne teu tal any –en fa tants!–, i et mira amb moltíssim afecte i et confessa que gràcies a tu va aprendre a comentar textos o gaudir amb l'ensenyament... I llavors penses: qui deu ser? Deu ser Argos? Deu ser Euriclea? Deu ser Penèlope? O potser el vell Laertes? No hi ha dubte que aquesta persona està exercint el seu paper i que ens està dient que sí que val la pena l'esforç. Que no hem de quedar-nos a Ogi-gia, sinó seguir, seguir, i fer-ho amb passió, perquè sempre hi ha algú que ens està esperant.

Aquesta lliçó la vaig aprendre llegint l'*Odissea*, aquesta meravellosa història que algú –Homer?– va explicar ja fa molts segles. El clàssic amaga aquest autèntic tresor, com ho són els altres que he recordat, i que no es poden deixar perdre. Per això cal obrir les pàgines dels clàssics als nens, perquè hi sàpiguen veure aquesta llum immensa que tenen dins, perquè en algun moment de les seves vides els faran de bàlsam de Ferabràs, aquell que guaria totes les ferides.

Els classificats de Faristol

A càrrec de diversos col·laboradors

Us convidem a enviar anuncis per paraules al CLIJCAT (clijcat@clijcat.cat)

**ES busquen
lectors infantils**

que vulguin formar part
de l'equip de
crítics de *Faristol*.

COMPRO INSPIRACIÓ.

Preu a convenir.

Prego que s'abstinguin les suades
i la que em va visitar dimarts just
quan era al bany

Calen editorials que no vagin a cop d'aniversaris.

A la carta als Reis
demanem un **peotae màgic** per a tothom,
amb el qual poder deixar enrere
el món de la ignorància.

